

MICK, SUUS & HUMMER

Felicia van Loon

Schrijfster: Felicia van Loon
Omslagontwerp: Karin Hermans
Gekleurde illustraties: Karin Hermans
Foto's: Felicia van Loon

ISBN: 9789403636719
© 2021 Felicia van Loon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijn moeder is mijn grootste fan. Elk opstel, elk verhaaltje, ooit geschreven in vele jaren, heeft zij bewaard. 'Je moet een kinderboek gaan schrijven', zei ze vaak. Ze had gelijk, maar de inspiratie ontbrak. Die kwam pas toen ik Hummer ontmoette.

Tijdens het schrijven heb ik vaak aan m'n moeder moeten denken. Je had gelijk, mam, het was inderdaad een plezier om dit boek te schrijven. Dank voor je steun en je liefde.

1 Alleen

Mama is niet teruggekomen. Ze heeft ons alleen achtergelaten, mijn broertje, m'n zusje en ik. Wat moeten we doen? We hebben zo'n honger!

We wonen in een holletje in een hoek tussen twee muren. Het is een veilig plekje, maar het begint voor ons wel een beetje klein te worden. Gisteren viel er water uit de hemel en werden we alle drie nat. En koud. We zijn heel dicht tegen elkaar aan gekropen om weer warm te worden. Dat hielp even, maar daarna kregen we het koud van de honger.

Ons holletje is leeg, op wat gras en pluisjes katoen na. Er ligt niets te eten. Toch blijven we zo dicht mogelijk in de buurt van ons holletje, want buiten zijn beestjes die op ons kruipen en gemeen steken. Daar krijgen we jeuk van en het doet een beetje zeer. Ik probeerde gisteren over de Plek met de Steekbeestjes heen te springen. Dat ging niet. Ik kwam midden tussen de Steekbeestjes terecht. Ik had de hele dag last van jeuk.

Maar vandaag probeer ik opnieuw en ineens lukt het! Ik kom bij groene sprieten en witte steentjes. Mijn zusje en broertje volgen mij. We liggen de hele middag te spelen met de sprieten en met elkaar. Het is warm en droog en de honger verdwijnt door het spelen.

Als we moegespeeld zijn komt de honger weer terug. We liggen een tijdje in de zon, dan springen we over Steekbeestjes weer terug naar ons holletje. Dat is nog steeds leeg.

Ik moet in slaap zijn gevallen want ik ben aan het dromen. Ik zie mezelf lopen over een uitgestrekt gebied vol met wuivende groene en gele sprieten. Ik wieg meer dan dat ik loop. Mijn lijf is groot, veel groter dan het lijfje dat ik nu heb. Mijn staart zwiept om de vliegen van mijn rug te verjagen. Mijn ogen gaan

